SLADKÝ ŽIVOT

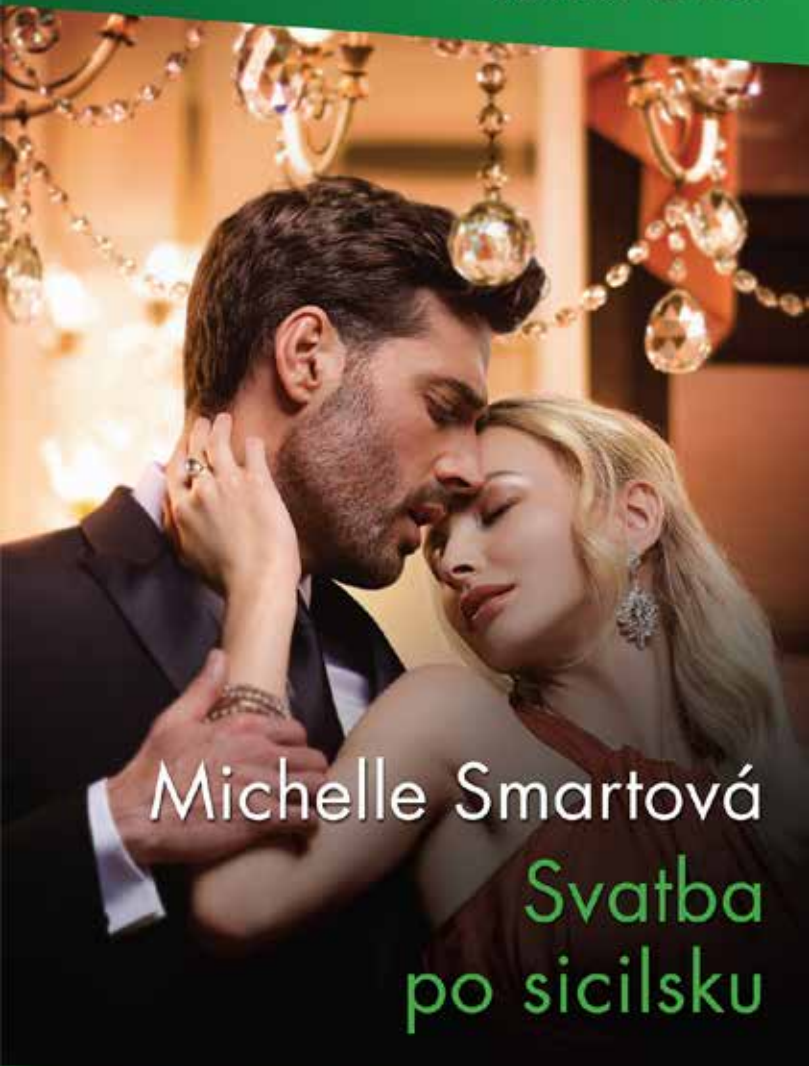

Michelle Smartová

Svatba po sicilsku

HARLEQUIN®

Michelle Smartová

SVATBA PO SICILSKU

Překlad

Kateřina Hamplová

Milá čtenářko,

Někdy to není jednoduché…

Asi je Vám jasné, že knihy se připravují nějakou chvíli dopředu, takže i tento dopis, který si, jak doufám, přečtete na začátku prázdnin, píši dříve. Konkrétně v březnu, kdy ven vycházíme, jenom když je to nutné, a s rouškami. A já opravdu nevím, jak vypadá svět za ty čtyři měsíce, které jsou pro Vás současností, v níž držíte tuto knihu v ruce… Doufám, hodně moc bych si přál, aby už byl zase normální, aby nás tížily jenom ty nedůležité starosti!

Své dopisy končívám slůvky „s láskou“. O lásce jsou všechny mé knihy, nejčastěji pochopitelně o lásce mezi mužem a ženou. To, co jsme prožili letos na jaře a teď, snad, už máme za sebou, nebo se z toho pomalu vzpamatováváme, se stalo zkouškou jiné lásky. Lásky v tom nejširším slova smyslu. Obětavosti a pokory, snahy pomoci. Snad už nastal čas na tu „obyčejnou“ lásku, která ale nikdy obyčejná není a být nemůže.

Protože jenom s ní má svět naději!

… s láskou

Váš Harlequin

Michelle Smartová

SVATBA PO SICILSKU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Sicilian's Bought Cinderella

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2019

Překlad:
Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2019 by Michelle Smart
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-5099-3 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5100-6 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5101-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Dante Moncada skočil do auta na místo spolujezdce a jeho dva muži se vmáčkli na zadní sedadla. Aby se někdo vloupal do toho starého stavení, jež bylo v majetku rodiny už po celé generace, bylo to poslední, co potřeboval.

Jak jeho řidič projel úzkými uličkami Palerma a zamířil ven z města, vrátil se Dante v myšlenkách ke svému rozhovoru s Riccardem D'Amorem. Riccardo, hlava rodiny D'Amore, chtěl vycouvat ze smlouvy, o níž s nimi Dante jednal už půl roku. Riccardo vedl velkou firmu s dobrou pověstí a měl starosti, aby ji to, co se o Dantovi říká, nepoškodilo.

Dante v duchu zaklel a potlačil touhu pořádně praštit do palubní desky.

Co se o něm vlastně říká? No tak má rád holky, a co má být. To přece není žádný zločin. Své obchodní impérium vybudoval z čistých peněz. Na rozdíl od spousty jiných Sicilanů nehrál, nesázel ani nešňupal. Rád se občas napil a pobavil se, no a co? Drog se ani nedotkl a vyhýbal se místům, kde se křížily cesty byznysmenů s cestami pašeráků zbraní a lidí. Tvrdě pracoval. Vybudovat ze skromného milionového dědictví multimiliardové technologické impérium – a bez poskvrnky v účetnictví, to vyžadovalo skutečné úsilí. Jasně, občas někde musel trochu srovnat hrany a jeho sicilská horká

hlava nesnesla jednání s hlupáky, ale každý cent, který si vydělal, si vydělal legálně.

Jenže o to tu teď nešlo. Vývojáři D'Amorových přišli s bezpečnostním systémem nové generace pro chytré telefony a zatím to vypadalo, že je pro hackery nepřekonatelný, daleko lepší než všechny ostatní. Riccardův nejstarší syn Alessio s Dantem celé měsíce připravoval smlouvu na jeho exkluzivním poskytnutí Dantově firmě. Ta ho měla instalovat do svých telefonů a tabletů, které patřily v Evropě k nejprodávanějším na trhu, a měla to být i cesta, jak uspět v Americe, jediném kontinentu, kde ještě Dante neprorazil.

Riccardovy řeči o dobré pověsti směřovaly k jediné věci – k problému s Dantovými rodiči. Jeho nedávno zesnulý otec Salvatore propadl hazardu a jeho matka Immacolata byla známá jako Černá vdova, což Dantovi vždycky připadalo nefér, protože žádného ze svých manželů přece nezabila, jen se s nimi rozvedla. Jeho otec byl první a momentálně byla někde u čísla pět. Jeho matka si žila jako královna.

Naopak Riccardo měl celý život jednu jedinou ženu, s níž zplodil jedenáct dětí, a považoval hazard za ďáblovu zábavu a sex mimo manželské lože za těžký hřích. A byl přesvědčený, že Dante je jablko, jež nepadlo daleko od stromu. Riccardo chtěl důkaz, že na jeho firmu Dantova špatná pověst nevrhne ošklivý stín, a už nějakou dobu jednal s Dantovým největším konkurentem, že by svůj úžasný produkt prodal jim.

Zatracený chlap. Ten starý blázen už měl dávno odejít do důchodu.

Dante má jedinou šanci prokázat svou důvěryhodnost, než bude ta dohoda nadobro ztracená – na Alessiově nadcházející svatbě.

Když řidič zastavil auto v malé mezeře v jinak hustém křoví podél příjezdové cesty, Dante své rozzlobené přemítání nad obchodními problémy odsunul stranou. O pár metrů dál, také příhodně skryté v podrostu, stálo malé městské autíčko…

Dante se sklonil k nohám pro basebalovou pálku, kterou doufal, že nebude muset použít.

Se svými bodyguardy v závěsu se ve skrytu lesa přiblížil ke staré chalupě. Ve vzduchu byla stále ještě cítit odcházející, nebývale studená zima.

Před nimi se objevily nabílené stěny. Všechny okenice byly zavřené, ale z dvacet let nepoužitého komína stoupal k čisté večerní obloze proužek dýmu. Marcello, který se staral o pozemky, měl pravdu. Někdo tu je.

Muži se stínem doplížili až ke dveřím.

Byly zamčené.

Dante se zamračil, vytáhl klíč a dveře odemkl. Škubl sebou, když panty ostře zaskřípěly, a vešel dovnitř – poprvé od doby, kdy byl ještě kluk a vodil si sem holky. Nebál se, že je načapá jeho otec, ale tátové těch holek. Sicilští muži nevidí moc rádi, když mají jejich dcery sex ještě před svatbou, alespoň před dvaceti lety to tak bylo.

Otevřený prostor přízemí byl mnohem menší, než si ho pamatoval. Bylo tam rozsvíceno a on ho rychle projel očima, jestli je něco poškozené. Okno nad dřezem bylo překryté lepenkou, počítal, že právě tudy se sem zloději dostali, ale jinak neobjevil žádné škody, nic, co by nasvědčovalo, že jejich nezvaný návštěvník měl v plánu je vykrást nebo něco poničit. Ne že by tu tedy bylo co ukrást, leda by někdo měl slabost pro starý, zatuchlý nábytek. Vzduch byl ztěžklý prachem a do něj se mísil černý kouř z krbu. Na malém stolku se vršila kupka knih.

Dante na ně zíral a mračil se. Vypadaly jako nějaké učebnice.

Nad hlavou mu zaskřípala podlaha.

Žilami mu projel nával adrenalinu.

Pevně sevřel basebalovou pálku a kývl na své muže, aby ho následovali. Pomalu vystoupali úzkým schodištěm a v duchu přitom nadávali na každé zavrzání starých prken. Mohl to nechat na svých bodyguardech,

ale chtěl na vlastní oči vidět toho, kdo měl odvahu se vloupat do domu, který mu patří, než se rozhodne, co s ním udělá.

Dante – jako všichni bohatí a mocní muži – měl nepřátele. Kdo ví, jestli se za těmi dveřmi skrývá některý z nich, nebo jen nějaký pobuda, zkoušející své štěstí.

Ještě jednou kývl na své muže a strčil do dveří, aby se otevřely.

První, co ho napadlo, když spatřil prázdný pokoj, bylo, že je příliš pozdě a narušitel už stačil utéct. Na nic dalšího už neměl čas, protože se z přilehlé koupelny náhle vyřítila jakási postava a s křikem se na něj vrhla, v ruce něco, co vypadalo jako hlavice od sprchy.

Chvilku trvalo, než si uvědomil, že je to žena.

Než sprchová hlavice mohla dopadnout na jeho hlavu, Lino, ten rychlejší z jeho bodyguardů, ženu chytil a pevně ji sevřel.

Okamžitě začala kopat a zahrnula je proudem urážek v jazyce, jež zněl jako angličtina, ale se silným přízvukem, který neznal.

Dante ohromeně zíral na zmítající se nezvanou návštěvnici, která měla na sobě jen silný červenohnědý župan.

Její oči se zabodly do jeho. Spatřil v nich divoký strach.

„Pusť ji," nařídil.

Lino jí vzal z ruky sprchovou hlavici a uvolnil sevření.

Hned, jak byla volná, rychle uskočila dál od nich a očima přeskakovala z jednoho na druhého. Strach ji stále neopouštěl.

Dante ji docela chápal. On sám byl dost vysoký a urostlý, Lino a Vincenzo byli jako dvě hory.

„Běžte," vyštěkl na ně Dante. „Počkejte na mě dole."

Její oči se zastavily na něm.

Tato žena je sice vetřelec, ať už má proto jakýkoli důvod, který se jistě dozví, ale pokud nemá pod tím

županem pistoli – i když tu by už asi použila, kdyby ji měla – nepředstavuje žádné nebezpečí. Jeho muži byli příliš dobře vycvičení než aby protestovali a opustili místnost. A jelikož už nebylo potřeba být potichu, dupali při tom jako stádo slonů.

Teď, když tu zbyli sami, soustředil se Dante jen na ni. Pokojem se šířila květinová vůně, jemná a velmi příjemná. Žena zacouvala do rohu pokoje a jediný zvuk, který byl slyšet, byl její trhaný dech.

Pomalu udělal pár kroků směrem k ní.

Vtiskla se hlouběji do rohu a rukama si objala paže, čímž skryla jeho očím svůj očividně vyvinutý hrudník. Nepřestávala na něj upírat pohled plný strachu. Kdyby se mu nevloupala do jeho majetku a nechovala se tam jako doma, snad by mu jí bylo i líto.

Odhadoval, že jí je tak něco přes dvacet. Měla drobný nos, plné rty a pihovaté tváře, které byly buď přirozeně bledé, nebo to možná způsobil ten strach. Odhadnout barvu jejích dlouhých, mokrých vlasů bylo nemožné. Ale ať už byla jakákoli, nešlo popřít, že je to krásná žena.

Za jiných okolností by byl v pokušení obdivně hvízdnout.

Její dlouhý, labutí krk se pohnul, ale neřekla ani slovo. Nespouštěla z něj ty tajemné, mandlové oči.

Dante se zastavil kousek od ní. „Kdo jste?“ zeptal se anglicky.

Sevřela rty ještě pevněji a krátce zavrtěla hlavou.

„Co tady děláte?“

Ale ona pořád mlčela. Kdyby býval neslyšel ty nadávky, myslel by si snad, že je němá.

„Víte, že tohle je soukromý majetek, že ano? *Sì?*“ zkusil to znovu pomalu. Anglicky mluvil plynně, ale měl silný přízvuk. „Tenhle dům je sice prázdný, ale patří mně.“

Záhadná cizinka přimhouřila oči a v tom okamžiku si uvědomil, že strach není to hlavní, co z těch krásných očí čiší. Byla to nenávist.

„Vám patří leda tak váš zadek.“ Narovnala se. Dante její silný přízvuk v duchu přiřadil k Irsku. „Tahle chalupa je součástí majetku vašeho otce a měl byste se o ni dělit se svou sestrou.“

Dante pocítil nával vzteku.

Takže o tohle tu jde? Další šarlatán, který bude předstírat, že je tajný levoboček Salvatora Moncady, v naději, že se mu podaří urvat kousek Dantova dědictví? To už bude kolikátý pokus? Osm nebo devět chytráků za ty tři měsíce, co uplynuly od otcovy smrti? Nebo je tohle někdo, komu už sice Dantovi právníci poslali odmítavý dopis, ale ona si možná myslí, že má větší šanci, když to zkusí ještě jednou a bude se snažit přesvědčit samotného právoplatného dědice?

Co se týče získání pozornosti, tahle žena byla vážně mistr.

Škoda, že to skončí jejím uvězněním a deportací.

„Kdybych měl nějakou sestru, jsem si jistý, že bych se s ní o své dědictví podělil, ale –“

„Žádné *kdyby*,“ přerušila ho. „Vy *máte* sestru a já mám u sebe důkaz.“

Něco v jejím tónu ho přimělo připravenou invektivu nevyslovit.

Dante si ji prohlížel a pomalu mu to docházelo. Opravdu tahle neskutečně sexy ženská věří, že je jeho *sestra*?

Takže *tohle* je Dante?

Aislin už viděla mnoho fotografií toho sicilského mizery, co její sestře odpíral to, co jí po právu patří, ale nic ji nemohlo připravit na chvíli, kdy mu stanula tváří v tvář.

Byl o hodně vyšší, než očekávala, vlasy měl hustší a delší. Ani takovou štíhlou, atletickou postavu nečekala. Hustý, tmavý plnovous nemohl zakrýt ostře modelovanou čelist ani pevné, smyslné rty pod rovným nosem, který mohl být klidně dílem nějakého dobrého sochaře. Hustá tmavá obočí se stahovala nad zelenýma

očima, které na ni hleděly s kombinací znechucení a nevíry.

Její pozornosti neuteklo, že je Dante pohledný, ale nebyla připravená na tu neskutečnou přitažlivost, která z něj vyzařovala.

Černou košili měl u krku rozhalenou a ona si dobře všimla těch drobných černých chloupků na hrudi.

Dante Moncada byl prostě ten nejpřitažlivější chlap, kterého kdy spatřila.

Zachvěla se, ačkoli už tu bylo docela teplo a přitáhla si župan blíž k tělu. Sahal jí až ke kotníkům, jenže jak na ni ty zelené oči zíraly, stejně se cítila nahá.

Vlastně pod tím županem nahá byla.

Vloupala se do tohoto venkovského stavení už před dvěma dny a od té doby čekala, až si toho někdo všimne a tenhle chlápek se dostaví. Ale vážně se to muselo stát, právě když vylezla ze sprchy?

Kde je ten první dojem, který měla v úmyslu vyvolat – ta chladná, klidná, rozumná osoba? V duchu si představovala scénu, v níž Dante vrazí do domu a najde ji sedět u stolu a studovat, nejlépe s brýlemi na očích. Kdykoli si Aislin vzala brýle, muži kolem měli sklon s ní mluvit normálně, ne jako obvykle, jako by měla v hlavě vymeteno.

Zaskřípání prkna, když Dante a jeho nohsledi vyrazili nahoru, ji vyděsilo. Náhle si uvědomila, jak moc zranitelná je, a tak na sebe alespoň hodila župan a vyšroubovala hlavici od sprchy, aby se měla čím bránit.

Dante si musel v první chvíli myslet, že má co dělat s nějakým kvílícím strašidlem, napadlo ji.

O krok poodstoupil a zvedl obočí. „Vy si myslíte, že jste moje sestra?“

Aislin se mu pevně podívala do očí, aby to nevypadalo, že si není sama sebou jistá. „Když laskavě dovolíte, abych se oblékla, všechno vám vysvětlím. V kuchyni je spousta kafe.“

Dante se nevěřícně zasmál. „Vy se mi vloupete do domu, a ještě po mně chcete, abych vám udělal kafe?“

„Jen vás žádám, abyste mi poskytl trochu soukromí, abych mohla na sebe hodit něco důstojnějšího, než se začneme dohadovat o tom dědictví, co si tak žárlivě střežíte pro sebe. A jen k tomu podotýkám, že dole je káva, pokud byste si chtěl nějakou dát, zatímco budete čekat. A že já si dám s mlékem a jednou lžičkou cukru."

Zelené oči ji přejely od hlavy k patě. Pak zamrkal, sotva znatelně pokrčil rameny a o další krok ustoupil.

„Nechám vás, abyste se mohla obléknout," poznamenal úsečně.

A pak za sebou zavřel dveře.

Aislin se zhluboka nadechla, aby se trochu uklidnila, ale vypadalo to, jako by Dante vzal všechen vzduch z místnosti s sebou. Jediné, co zbylo, byl závan jeho kolínské, u níž i laik musel na první čichnutí poznat, že je hodně drahá. Drahá a sexy, stejně sexy jako muž, jenž ji používá.

Věděla, že se musí vzpamatovat, jinak si ji muž jako Dante dá k večeři. Vytáhla ze skříně džíny, stříbrný svetřík a spodní prádlo a vrátila se s tím do koupelny, kde za sebou zamkla dveře. Rychle se oblékla, projela si prsty mokré vlasy a než opustila pokoj, ještě jednou se zhluboka nadechla, aby se uklidnila.

Na tuto chvíli se dlouho připravovala. Teoreticky v duchu prošla všechny možnosti. Sledovala Danta už nějakou dobu a dobře věděla i to, že prodal těch sto akrů půdy ve Florencii a peníze poslal na svůj už tak přetékající účet.

Teď prostě jen musí udržet nervy na uzdě a nepodlehnout té podivné slabosti, kterou při pohledu na něj cítila. Je jedno, jak vypadá nebo jak voní. Tenhle chlap, miliardář, mávnutím ruky smetl ze stolu nárok její sestry na podíl z dědictví po jejich společném otci.

Schody vedly do útulné světnice, kde ho našla, jak sedí na omšelé pohovce a listuje jednou z jejích učebnic. Na stole před ním stály dva hrnky s kouřící kávou. Jeho dva Goliáše nikde neviděla.

Přimhouřil oči, když vešla a mlčky vyčkal, než se posadí na nejvzdálenější místo, jež se jí podařilo najít.

Zabodl prst do jedné z otevřených stránek učebnice, tam, kde si ji podepsala, tak jako to dělávala jako malá holka ve škole. „Řekněte mi o sobě něco, Aislin O'Reillyová."

Jeho výslovnost jejího křestního jména by ji za normálních okolností pobavila.

Potřásla hlavou. Z nějakého důvodu její jazyk odmítal spolupracovat, když byl tenhle muž nablízku.

Dante plácl knihou o stůl, až málem nadskočila leknutím. „Tvrdíte, že jste má sestra, tak mi o sobě něco řekněte. Ukažte mi své důkazy."

Aislin si dala nohu přes nohu a zadívala se mu zpříma do očí. „Já nejsem vaše sestra. Moje sestra Orla je vaše sestra. Já jsem tu jako její zástupce."

Dante svraštil obočí. Viděla, jak se v duchu snaží přijít na to, v jakém příbuzenském poměru to tedy vlastně jsou.

„Já a Orla máme společnou matku," vysvětlila mu. „Vy a Orla máte společného otce."

Dantovi se podivně ulevilo, když zjistil, že jeho nezvaná návštěvnice není z jeho krve. Už jen ten houpavý pohyb jejích boků, když scházela ze schodů, probudil jeho smysly k životu. Dante nebyl příliš vybíravý, pokud šlo o ženy. Měl rád všechny, na tvarech a velikosti mu nezáleželo, ale pomyšlení, že by ho vzrušila jeho potencionální vlastní sestra, by ho asi dohnalo k návštěvě nějakého psychiatra.

„Kde je ten důkaz, Aislin?"

Přestože v pokoji s tmavě vymalovanými stěnami nebylo až tak moc světla, seděla dost blízko na to, aby viděl, že ty zvláštně tvarované oči jsou šedé. Šedé s tenkým tmavým proužkem kolem duhovky. Zajímavé.

„Vyslovuje se to ‚Ašlin'," opravila ho.

Dante si to párkrát nahlas vyzkoušel. „Aislin… neobvyklé jméno."

Ani nemrkla a nespouštěla z něj oči. „V Irsku ani ne."

Dante pokrčil rameny. Mají daleko důležitější věci k probrání. „Řekla jste, že máte důkaz, že ta… Orla? Tak se jmenuje?"

Aislin přikývla.

„Ta Orla je má sestra. Ukažte mi ho."

Aislin vstala a přešla k malé kredenci, kde z tašky vytáhla obálku a cestou zpátky k němu ji otevřela.

Papír, který byl uvnitř, mu podala. „Orlin křestní list."

Dante od ní papír převzal a cítil, jak se mu rozbušilo srdce. Pomalu ho rozevřel.

Musel párkrát zamrkat, aby viděl jasněji.

Křestní list byl datován před sedmadvaceti lety. V kolonce „otec" bylo napsáno *Salvatore Moncada*.

Dante si promnul spánky.

Tohle nic nedokazuje. Takový dokument se dá zfalšovat. Nebo Orlina a Aislinina matka – projel papír očima a našel jméno matky Sinead O'Reillyová – prostě lhala.

Aislin vytáhla z obálky, kterou stále ještě držela v ruce, fotografii a podala mu ji.

Nechtěl se na ni podívat, ale musel.

Na fotografii byli dva lidé, mladá žena a malý chlapec, ještě batole.

Dantovi se prudce sevřel žaludek.

Oba měli husté, černé vlasy, stejné jako on.

A ta žena měla oči přesně stejného odstínu zelené jako on sám.

DRUHÁ KAPITOLA

Aislin se dívala, jak Dante zbledl, a pocítila jemné bodnutí soucitu. Položila obálku na stůl a zvedla hrnek s kávou, kterou pro ni připravil. Nechápala, proč se jí tak třesou ruce. Měla pocit, že se třese celá.

Sama pro sebe si to vysvětlila tak, že se její tělo připravuje na boj, jaký ještě nikdy nepodstoupilo. Že to s Dantem nemá nic společného.

Pro něj jako miliardáře nemá tenhle dům a pozemek žádnou cenu, ale pro její sestru je to obrovské bohatství. Může si z peněz za jeho prodej koupit domek, kde bude Finn moci žít tak svobodně, jak mu to jeho momentální kondice dovolí, žít alespoň zčásti jako normální dítě. A to bylo jediné, na čem Orle záleželo – chtěla jen důstojné bydlení, kde by mohla vychovat svého syna.

Aislin synovce milovala víc než všechno na světě. Měla ho v srdci vrytého navždy. Celé měsíce u něj sedávala, zatímco ležel v tom ošklivém inkubátoru na oddělení intenzivní neonatologické péče, a modlila se, aby jeho drobounké tělíčko zesílilo a maličké plíce začaly pracovat. Modlila se, aby jednoho dne byl dost silný, aby mohl jít domů… aby přežil.

A ten malý bojovník opravdu přežil, i když ne zcela bez následků. Celý jeho život bude boj a Aislin byla připravená udělat vše, co bude nezbytné, aby to pro něj bylo snesitelnější.

Dantovi právníci odmítali veškeré jejich pokusy